

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cēsaines,
Ērgļu, Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas,
Madonas, Pļaviņu Romas katoļu draudžu –
izdevums

2021
Janvāris

„Dievs spēj jums dot
pārpilnībā
visādu žēlastību,
lai jums visa
būtu diezgan
vienmēr un visur
un jūs būtu
pārplūstoši dedzībā
uz ikkatru labu
darbu.”
(2 Kor 9, 8)

Kāpt kalnā

PESTĪŠANAS CEĻŠ KOPĀ AR DIEVU

Kunga Kristības svētku kontekstā sākas Jaunais gads. Gaisma, kas nākusi pasaulē, ir arī mūsos. Kunga prezentācija templī, kuru svinēsim 2. februārī, apliecina, ka patiesais Dievs ir ienācis arī mūsu dvēseles templī, dāvājot pestīšanu un sākot skaisto ceļu uz pilnību, uz Krustu un augšāmcelšanās.

Kristība mūs dara par jaunu radību, un ar kristību sākas mūsu tiesa, līdz pilnībā tiks pārveidoti Kristus augšāmcelšanās gaismā.

Mēs būsim pakļauti Dieva tiesai, Svētie Raksti neapšaubāmi to apliecina.

Mums nepatīk tikt tiesātiem. Jo vairāk mēs paši tiesājam citus, jo grūtāk ir pieņemt citu kritiku. Vēl grūtāk ir pieņemt Dieva tiesu, jo Viņš taču zina pilnīgi visu par mums, labāk nekā mēs paši.

Dievs atdala. Jau radīšanas sākumā Dievs atdala zemi no ūdeņiem, gaismu no tumsas, un tā viss radās caur atdalīšanu. Jēzū Kristū notiek jauna radīšana – augšāmcelušā cilvēka piedzimšana no gara. Šajā jaunajā radīšanā tāpat notiek atdalīšana: tiek atdalīta patiesības gaisma no grēka tumsas, vecais cilvēks no jaunā, miesīgais no garīgā. Šī atdalīšana ir Dieva radīšanas process, jaunā cilvēka radīšanas process Jēzū Kristū. Tiesāšana kā atdalīšana, tāpat, pirmām kārtām ir Dieva radīšanas darbs, Dieva pedagoģiskais process. Nemt savu krustu, atteikties un sekot Kristum var būt arī sāpīga un ciešanas izraisīta darbība šajā pasaulē.

Dievs ir Radītājs, Viņš nevēlas grēcinieka nāvi. Viņš ielauzta niedrī nenolauzīs un aizdegtu dakti neapdzēsīs. Dievs nav iznīcinātājs, bet gan Radītājs. Dieva līdzības atjaunošana mūsos ir Dieva radošais darbs.

Dievs ir žēlsirdīgs. Viņš ir nācis atpestīt, nevis tiesāt. Viņš mūs netiesās, bet gan mēs paši sevi tiesāsim. Jēzus vārdi skan: – Kas netic, tas pats jau sevi ir notiesājis. Tas nozīmē, ka mums pašiem vajadzēs atzīt un pateikt patiesību par sevi visā pilnībā, un to jau tagad vingrināties grēksūdzēs, ja cenšamies to darīt patiesi.

Dieva tiesā vairs sevi ne-skatīsim ar cilvēka, bet gan Dieva žēlsirdīgās mīlestības skatienu, un šī tiesa būs briesmīga ne tāpēc, ka Dievs dusmosies par mūsu grēkiem, bet gan tāpēc, ka mēs ieraudzīsim savus grēkus Dieva mīlestības gaismā, un tās būs patiesas mokas grēciniekiem – dedzinošas kā uguns.

Dievs atdalīs avis no āžiem. Nav iespējams kompromiss starp grēku un svētumu. Dieva templis ir svēts, un jūs tie esat. Nekas netirs neieies Debesu valstībā. Pēdējā tiesā visa mūsu dzīve tiks izvērtēta un svērta svaru kausos, mūsu ticības un neticības darbi kļūs redzami. Par katru vārdu, ko esam teikuši virs zemes, būs jāatbild – saka Svētie Raksti.

Tāpēc tiesāsim sevi jau tagad – patiesi, katrā grēksūdzē. Ne tādēļ, lai sevi iznīcinātu, bet lai varētu augt labajā. Grēksūdze nav kaut kas negatīvs vai zūdišanās, tā ir atdalīšana: svētuma un grēka atdalīšana, kurā mēs aktīvi līdzdarbojamies Dievam, lai jaunais cilvēks mūsos varētu augt.

Dieva tiesa, lai arī bez žēlastības, nav mūsu pazudināšana, bet gan pestīšanas ceļš caur nāvi un augšāmcelšanos uz jaunu radību. Svētū Dieva svētnīcu – Debesu valstību.

**Priesteris
Māris Ozoliņš**

SVĒTĀ JĀZEPA KLĀTBŪTNĒ

Aizvadītā gada nogalē pāvests Francisks šo gadu izsludināja par svētā Jāzepa gadu. Pārdomas par svēto aicina ieskatīties sevī. Kāds paraugs vīrietim ir Jāzepe? Kāds bija viņa ticības spēks un Dieva pagodināšanas veids? Vai vīrietis mūsdienā pasaulē spēj līdzināties šim svētajam Kunga kalpam?

Čaklais Jāzepe. Jāzepe bija galdnieks – centīgs darba darītājs. Mūsdienās nekas nav mainījies. Lai gādātu par ģimeni, vīrietis strādā. Mūsu zemē vīrietim grūtākais bieži ir mazais atalgojums darbavietā. No tā rodas komplekss, ka ģimenei nevari nodrošināt visu, kas nepieciešams elementārai eksistencei. Čaklums ir, talanti ir, bet daudzi izbraukuši no valsts vai pārguruši, jo gribētos adekvātāku atalgojumu paveiktajam. Vēl svarīgi sabalansēt darbu ar atpūtu, lai nepazaudētu savu būtību un dzīves jēgu. Nereti vīrietis sāk iet neceļos, jo pazaudē pašapziņu un jēgu dzīvot.

Pateicīgais Jāzepe. Pajautāju sev, cik materiālo labumu vajadzētu, lai teiktu „pietiek”. Saprātu, ja viena diena ir pavadīta smaidot, visa ir pieticis. Vārds „pietiek” ir atziņā, ka bez mantas milzu bagātība ir veselība, ticība, dienišķā maize un mīļie. Šis grūtais laiks apliecina – pietiek ar mazumu, ja līdzās ir dzīvība un mīlestība kā vislielākais dārgums. Re, cik īsteni šajā sajukumā laikā izsijājušās vērtības mūsu sirdīs!

Rūpīgais un klusais Jāzepe. Man Jāzepe ir emocionāls atbalsts. Esmu domājis par to, vai vīrietis var izrādīt maigumu. Emocijas. Padomju rūdijuma čaļi mācīti pēc principa „veči neraud!”. Bet es uzskatu, ka mājas un mīļotie ir miera osta, kur vajag atbalstu arī emocijās un rūpēs. Vīrietis nezaudē vīrišķību, izrādot sirds siltumu. „Skarbie veči” maldās savā būtībā, ka visu laiku jābūt stingriem un skarbiem. To līdzcilvēki nemaz neprasa. Šai ziņā jābūt uzmanīgiem, jo skaldot un valdot nav tālu

no cietsirdības dvēselē. Tas vairs nav Dieva gribas pilns ceļš.

Jāzepe – klusuma vīrs. Vīrietis ir klusāks un prot klusēt. Tajā ir viņa domas un dzīves spēks. Gribētu to sevī attīstīt vairāk. Runājot nekad nevar dzirdēt garīgas patiesības, bet daudz klusējot un paliekot lūgšanā var. Man Jāzepe ir spēka pilnā klusuma paraugs.

Jāzepe – taisnīgais vīrs. Svētajos Rakstos varam lasīt, ka Jāzepe tiek nosaukts par „taisnīgu vīru”. Tāpat godīgs, aizstāv mazāko un redz tālāk par savām vajadzībām. Viņš atgādina: „Esi laimīgs atteikties no sava komforta, lai pakalpotu ģimenes locekļiem!” Man prieks, ka pēc Jāzepa parauga esmu sajutis vēlmi kalpot baznīcā. Ar automašīnas izlīdzēšanu, dekorēšanu vai kādu citu vajadzību. Kalpot Dievam un cilvēkiem ir GODS. Protams, dzīves steiga šo godu viegli var nolaupīt.

Drosmīgais Jāzepe. Ticība un paklausība situācijā, kad jāņem Marija un bērns un jābēg uz Ēģipti. Domāju, kā man ir ar paklausību Dievam un sirdsapziņai? Lai ko runātu sabiedrība, vai sludināto evaņģēliju? Atzīstu, ka nekautrējos sludināt Dieva Vārdu un apliecināt savu ticību, bet vēlētos liecināt vēl vairāk.

Jāzepe cieņa. Kāpēc sievietē saka: „Labāk būt vienai, nekā ar kādu vīrieti kopā?” Tas ir žēl, jo vīrieši aizraujas ar saviem hobijiem, biznesiem, atpūtas veidiem un nevelta pietiekamu laiku sievai un bērniem. Tad saprotami, ka naudu nopelnīt viņa var pati, bet vīrietis sievietē ilgojas pēc uzmanības, mierināšanas, atbalsta un viņa klātbūtnes. Tādēļ viena no manām prioritātēm dzīvē ir ģimene un kopā būšana.

Paldies Jāzepam par svētībām, ko esmu saņēmis. Paliksim lūgšanā un pateicībā kopā ar Jāzepu! Lai Dieva žēlastību pilns gads!

**Madars Kellijs
no Cesvaines katoļu draudzes**

IEVADVĀRDS JĒZUS KRISTUS KRUSTACEĻAM

Dārgie Kristū, svētceļotāji ceļā uz Debesīm! Meditējot Rožukroņa sāpīgo daļu, mēs tuvojāmies ceturtajam noslēpumam. Tajā pārdomājam Jēzus Kristus, Dieva Dēla un mūsu Pestītāja, krustaceļu.

Pēc tiesas, kas īstenībā nebija tiesa, bet bija kā teātris un kalpoja iepriekš pieņemta lēmuma (sal., piemēram, J 11, 53) īstenošanai, Jēzus ir nodots, lai Viņu sistu krustā. Šķiet, esam pieraduši pie patiesības, ka tā toreiz notika. Vai tomēr apziņa par faktu, ka starp toreizējā laika nāves spriedumiem, šis izpildīšanas veids bija visniecinošākais, vispazemojošākais, nemudina sirdis uz vēl lielāku pateicību Dievam par tik lielu Viņa mīlestības izpausmi? Vēsture rāda, ka minētais soda veids tika piespriests visnopietnākajiem noziedzniekiem. Vai nepārsteidz, ka cilvēki – prātīgas un pēc mīlestības ilgojošas būtnes – nevainīgo Dieva Dēlu, brīnumu darītāju, to, "kas staigāja, labu darīdams un dziedinādams visus velna nomāktos, jo Dievs bija ar Viņu" (Apd 10, 38) varēja nodot šādi nāvei?!? Bet, lūdzoties ar Rožukroni un meditējot šo noslēpumu, ir vērts vairāk domāt nevis par mūsu sirds aklumu un nežēlīgumu, bet **par Dieva mīlestības pārsteidzošo lielumu!** Un to pastiprināt var arī patiesība, ka tas, kas tika darīts ar Jēzu, nebija kādas sakritības vai nejaušības sekas. Tas nebija tikai cilvēku lēmums un darbība vien, **Jēzus krustaceļš bija Dieva lēmums, kas iesākās mūžībā.** Vēlreiz lasīsim Vēstules efeziešiem pirmo nodaļu, lai domātu par Dieva mū-

žīgajiem plāniem! Lasīsim pravietojumus, lai atcerētos, ka tieši par šādu Viņa Dēla ceļu Dievs runāja jau sen, piemēram, caur pravieti Isaju: "Viņš nodeva savu dzīvību nāvē un tika pieskaitīts Jaundariem, kaut gan viņš nesa daudzus grēkus un aizlūdza par Jaundariem." (Is 53, 12)

Lai dzirdētais mūs pārliecina, ka Jēzus no Nācaretes zināja par ciešanām un upuri, un neveltī jau iepriekš mācīja: "Nav nevienam lielākas mīlestības par to, ja kāds atdod savu dzīvību par saviem draugiem." (J 15, 13) Vēlreiz pieminēsim, ka par ciešanām un miršanu Viņš saviem mācekļiem bija skaidri teicis vairākkārt (sal.: Mk 8, 31; 9, 13; 10, 33-34; 14, 21 un paralēlie teksti...).

Nākamo punktu no Jēzus krustaceļa, par ko vērts meditēt un ar ko lūgties, es meklētu faktā, ka Evaņģēlisti ļoti "skopi" apraksta Pestītāja ceļu ar krustu. Sv. Matejs un sv. Marks raksta līdzīgi – notikumu raksturo vien divos teikumos: "...tie aizveda, lai Viņu sistu krustā. Bet izgājuši, viņi sastapa cilvēku no Kirēnes, vārdā Sīmani; tie piespieda šo nest Viņa krustu." (Mt 27, 31b-32; sal. Mk 15, 20b-21)

Lai to ieraudzītu skaidrāk, citēto vērts salīdzināt ar stāstu par samarieti un Jēzus sarunu ar viņu pie akas (sal. J 4). Saruna bija tik dziļa, tik dramatiska, tik nopietnu jautājumu piepildīta, ka nevar bez izbrīna konstatēt, cik saudzīgi (pat skopi) par tik nopietniem iekšējiem triecieniem un pārmaiņām samarietē raksta sv. Jānis. Proti, pēc Jēzus teiktā: "Es tas esmu, kas ar tevi runā.", seko īss: "Tad sieviete atstāja savu

ūdenstrauku, aizgāja uz pilsētu...” (J 4, 26.28) Bet kas notika viņā, viņas sirdī?!? Kāds savas līdzšinējās dzīves šķērsgriezums varēja parādīties viņas sirds acu priekšā? Kādas domas par visiem vīriem un ne-vīriem, kas bija viņas dzīvē? Un tautu, kurā viņa dzīvoja, apzīmogota ar kauna “zīmogu”? Kā gan to visu var ietilpināt vienā teikumā – “viņa atstāja savu trauku...”?!?

Un ja tagad pārdomājam paša Dieva Dēla ciešanas...? Nevainīgas, mīlestības pilnas sirds ciešanas...? **Kas īsti slēpjas aiz tik ļoti koncentrētiem vārdiem par Jēzus krusta nešanu?** Turklāt sv. Jāņa versija ir vēl īsāka; tajā ir tikai viens teikums: "Un Viņš, nesdams savu krustu, gāja uz to vietu, kas saucās Kalvārija, bet ebrejiski Golgota." (J 19, 17) "Nesdams krustu, gāja..." – bet ko Viņš jūta; ko domāja; ko redzēja sevi?!?

Var pamanīt, ka situācijas dramatisma pastiprina fakts, ka sv. Matejs un sv. Marks piemin vienu cilvēku, it kā palīgu, kurš bija piespiests palīdzēt Jēzum nest krustu. Kādu tad vientulību un atstumtību šai kontekstā izjuta Jēzus?

Visi šie punkti katram no mums var uzdot jautājumu, **vai mēs esam spējīgi novērtēt Jēzus upura vērtību?** Un pārdomāt, **vai esam spējīgi iesaistīties citu cilvēku dzīves krustaceļā** (varbūt tie būs mūsu ģimenes locekļi, draugi vai paziņas)? Cik bieži esam spējuši patiesi ap-runāties ar cilvēkiem, kas cieš; vai esam devuši kaut iespēju pastāstīt par savām iekšējām sāpēm? Kurš no mums (ieskaitot mani) nav piedzīvojis situāciju, ka dažkārt pieminot, ka jūtamies īpaši smagi, saņemam komentāru: "Jā, man arī iet grūti..." vai "Citiem ir vēl sliktāk...", bet bez dziļākiem jautājumiem un iespējas izteikt savas sāpes, kas taču kaut nedaudz varētu atvieglot sirdi.

Tātad var teikt, ka Jēzus labi pazina šādu pieredzi un bija iepazinis šādas sajūtas. Viņš mūs saprot, un arī tādēļ var ie-

precināt: "...tāpēc, ka Viņš cietis un ticis kārdināts, Viņš spējīgs palīdzēt tiem, kas tiek kārdināti (pārbaudīti)." (Ebr 2, 18)

Lai Dievs palīdz vērsties pie Jēzus un Svētā Gara, kas ir mūsu ieprecinātāji! Lai norādām uz Viņiem arī citiem cietējiem, un lai paši vismaz cenšamies nevis piespiedu kārtā, bet labprātīgi iesaistīties citu dzīves krustu nešanā!

Nākamreiz dažas pārdomas par Jēzus krustaceļu centisimies atrast, izmantojot sv. Lūkasa versiju un Baznīcas lūgšanu tradīciju. Cerams, ka ar to atklāsim vēl vairāk.

Lai Dievs mūs visus svētī: †

**Priesteris
Pāvils Kamola**

Pāvils Kamola ZIEMAS ATKLĀTNE AR CIMDIEM UN ŠALLI

*Ziemas vidū,
egles zaros
palicis cimds
ar delnas siltumu
tajā.*

*Meža vidū,
sapņū aplī
izvijās šalle
ar ilgu rakstiem
virsmā.*

*Skumju vidū,
drūmās domās
atvērsi logu
uz zaļu cerību
tevi.*

*Trokšņa vidū,
sirds stalli
piedzims Vārds
ar Piecām Brūcēm
teiv.*

*Madona,
adorācijas kapela
14.01.2021*

„TAGAD VARU LŪGTIES BALSĪ”

Madonietis **Dāvis Veckalniņš** ir jauns kristietis, un arī viņa gadu skaits nesasniedz pat trīsdesmit. Pērn Dāvis nokristījās un viens no tā pamudinājumiem bija iecere doties uz Romu, piedalīties vīru rekolekcijās un tikties ar pāvestu Francisku.

Dāvi, kad pirmoreiz tu saskāries ar ticību?

Tas nav nemaz tik sen. Kad ar cilvēku notiek nelaime, arī neticīgais sāk lūgt un mēģina ticēt. Manā gadījumā tas bija pirms septiņiem gadiem, bet uz īsu brīdi. Dzīvei sakārtojoties, lūgšanu aizmirsu.

Pamatīgāk ticības dzīvei pievērsos pirms trim gadiem, kad iegāju ģimenē, kur ir aktīvi, praktizējoši kristieši. Tad sāku apmeklēt baznīcu un ar pavisam citu nostāju nekā tikai Ziemassvētkos. Gāju vienreiz, otrreiz, radās jautājumi, un bija, kas uz tiem atbild. Divus gadus piedalījos kristīgo vīru nometnē Suntažos. Uz to mudināja Normunds Bodnieks, vēlāk viņš kļuva par manu krusttēvu. Tas likās apbrīnojami – dažādu vecumu, apmēru un profesiju vīri dzied, lūdzas, slavē Dievu. Bijām vairāk nekā simts cilvēku, un viss notika tik dabiski, vienkārši, labestīgi – ar aizraujošām lekcijām, aizlūgumiem, pat krišanu Svētajā Garā. Vienu dienu nometnē piedalījās arhibīskaps Zbignevs Stankevičs. Pārdzīvojumi bija tik spēcīgi, un kaut kas no visa manī palicis joprojām.

Kas vēl garīgi veidoja?

Ienākot kristiešu ģimenē, redzot, ka ģi-

menes galva nekaunas pie galda lūgties, sāku aizdomāties, ka tas taču nav slikti, nav pazemojoši.

Mani tobrīd uzrunāja priesteris Andrejs Kazakevičs, mums bija labs kontakts, patika viņa sprediķi, braucu uz baznīcu aizvien biežāk. Brīdī, kad izlēmu nokristīties, vaicāju priesterim un pagājušā gada septembrī tiku nokristīts.

Vai juti Dieva žēlastību?

Atceros Suntažos dzirdētu domu – ja pārskatām, ko Dievam lūdzam, pēc laika redzam, ka daudz no tā arī piepildās. Varu liecināt, ka no septembra Dievs gandrīz visas manas lūgšanas ir uzklaušojis. Dzīve ir sakārtojies.

Tu Madonā izgāji Alfa

kursu, kas patika tajā?

Bija labas lekcijas, ļoti laba nedēļas nogale Kalna skolā. Tur īpaši uzrunāja Sanitas Solovjevas lekcija par Dievu mūsu katra ikdienā.

Alfa noslēdzās, uznāca pandēmija, kā praktizē garīgo dzīvi šobrīd?

Man ir ik rīta lūgšana. Patīk, uz darbu braucot (Dāvis strādā uzņēmumā „Baltic Block”, – aut), padomāt un palūgties. Ja sākotnēji lūdzos pie sevis, tagad to daru balsī. Dievam lūdzu satību starp visiem, drošību un veselību. Galda lūgšanas ziņā gan esmu aizmāršīgs un slinks, tā vēl pamazām jāizkopj.

Vai par ticību vari liecināt arī citiem?

Neslēpju, ka esmu kristietis, bet liecināt līdz šim nav sanācis. Nēsāju krustiņu, ja kāds jautā, atbildu. Darba kolēģi zina, ka eju uz baznīcu, ar to nav problēmu. Patīk, ka līdz domai par Kristības sakramentu nonācu pats. Tā nebija uzspiesta rīcība. Esmu dzirdējis, ka dažiem, kuri mazotnē vesti uz baznīcu (vecāki to lika), vēlāk radusies tāda kā riebuma sajūta. Es līdz ticībai nonācu pats, un tas liekas skaisti.

Kas ir nākamie soļi, lai augtu un neapstātos?

Ar priesteri Māri runāju par iespēju saņemt Iestiprināšanas sakramentu. Viņš minēja, ka vasarā to varētu noorganizēt. Ja epidemioloģiskās situācijas dēļ neizdosies Madonā, tas varētu notikt Aglonā. Vēl ceru uz vīru konferenci Romā. Rudenī biju pieteicies ceļojumam, ko organizē Jāzeps vīri. Bija laba programma: nedēļu ilgas rekolekcijas un noslēgumā – vizīte pie pāvesta, bet viss tika atcelts pandēmijas dēļ. Varbūt vasarā konference tomēr notiks.

Un tavs brauciens ar moci uz Lurdu?

Šī svētvieta bija kas fantastisks! Kad ziemā braucienam gatavojām močus,

brauciena kolēģis Edgars Veips mani mudināja turēties pie ticības. Tā nu esmu sastapis daudzus ticības vēstnešus.

Beidzoties pandēmijai, vēlos ar moci aizbraukt arī līdz Medžugorjei un apskatīt šo svētvieta.

Ticības praktizēšanai reizi mēnesī eju uz lūgšanu kapelu. Tā vienmēr ir nakts no piektdienas uz sestdienu, darba grafika dēļ datums mainās. Kapelā parasti lasu garīgo literatūru. Patika stāsti par Māti Terēzi. Sāku lasīt arī grāmatu par eksorcismu, bet to naktī, vienam esot, neiesaku lasīt. Pēc pirmajām lapām šo grāmatu nolīku plauktā un samainīju ar stāstu par Māti Terēzi.

Kāpēc Dievs neuzrunā visus cilvēkus?

Varbūt nav īstais laiks to sajūst vai Dievs uzrunā, bet cilvēks neatsaucas. Man pašam pēc 25 gadiem, kuru laikā baznīcu neapmeklēju, pēkšņi nostāties uz kristieša ceļa nebija viegli. Bailes, ko par tevi padomās, un apkārtējo viedoklis ļoti ietekmē. Iespējams, tā ir arī citiem, jo kaut ko būtiski mainīt savā dzīvē nav nemaz tik viegli.

Inese Elsiņa,

foto no personīgā krājuma

PALIKT KLĀTESOŠIEM BAZNĪCAS DZĪVĒ

25. janvārī Katoļu baznīca atzīmē svētā apustuļa Pāvila atgriešanās svētkus. Saskaņā ar Apustuļu darbos aprakstīto, dodoties uz Damasku vajāt kristiešus, Sauls redzēja viziju, kur viņu uzrunāja Jēzus Kristus ar vārdiem: "Saul, Saul, kāpēc tu Mani vajā?", kā arī sakot viņam, ka kristiešu vajāšana ir Jēzus vajāšana. Pēc šīs vizijas Sauls kļuva aklis, tomēr, sekojot Jēzus norādījumam, devās uz Damasku, kur tikās ar Jēzus mācekli Damaskas Ananiju un atguva redzi.

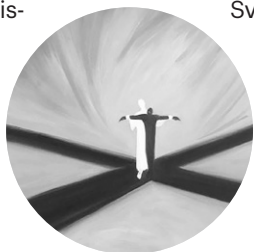
Ir ticīgi, kuri dažādu apstākļu dēļ pārstāj apmeklēt baznīcu. Tas ne vienmēr nozīmē ticības zaudēšanu, lai gan ir sastopami arī tādi gadījumi. Visbiežāk atteikšanās saistīta ar dažādiem pārpratumiem vai nu cilvēka izpratnē par Dievu, saskarsmē ar priesteri vai draudzes locekļiem. Ja cilvēkam ir trausls dzīves posms, viņš vēlas atrast dzirdīgas ausis, bet reizēm tādas baznīcā nesatiek. Mēdz būt arī tā, ka cilvēks savos pārdzīvojumos pat necenšas meklēt atbalstu draudzes līdzcilvēkos un noslēdzas pavisam. Tādos brīžos cilvēks aizmirst, ka baznīca nav tikai vieta, cilvēku kopums, bet tā ir telpa, kur satikt Dievu, saņemt sakramentus. Nereti cilvēks bēg no Baznīcas, jo neuzskata, ka spēj sekot visiem tās norādījumiem. Dažreiz bēg no baznīcas kā vietas, citreiz – no paša Dieva, taču ceļš uz Damasku vienmēr paredz satikšanos ar Jēzu un atgriešanos. Pats svarīgākais – atrast un atgriezties pie visintīmākās saiknes starp cilvēku un Dievu, kas nereti ir garš un grūts ceļš. Ceļš atpakaļ uz baznīcu. Un šis "mazās atgriešanās" nereti piedzīvo arī ticību praktizējoši katoļi.

Saistībā ar pandēmiju rodas vēl citi jautājumi. Kāds būs ticīgo ceļš uz baznīcas aktīvu apmeklēšanu pēc aizliegumiem ārkārtējās situācijas dēļ? Vai kādu nebūs

vilinājusi palikšana mājās un Svētās Mišes skatīšanās TV, klausīšanās radio? Kaut neviens no mums negrasās vajāt Kristu, arī mēs esam ceļā uz Damasku. Šai ceļā varam nodoties ieradumam vairs necelties svētdienās agrāk, lai apmeklētu

Svēto Misi, vai tomēr ilgoties un satikt Jēzu Euharistijā, būt pamudinātiem aizvien dedzīgāk uzturēt savu ticību. Kāds būs mūsu Damaskas ceļš? Pāvests Francisks iedrošina: „Visi var kaut kādā veidā piedalīties Baznīcas dzīvē, un pat iekļauties kopienā, un pat sakramentu durvis tādu vai citādu iemeslu dēļ nevajag noslēgt. Pirmkārt, tas attiecas uz sakramentu, kas pats ir „durvis”, – uz Kristības sakramentu. Euharistija, kaut tā ir pati sakramentālās dzīves pilnība, nav balva pilnīgajiem, bet gan iedarbīgas zāles un barība vājajiem. No šādas pārliecības izriet arī pastorālās sekas, kuras esam aicināti apdomīgi, bet drosmīgi apsvērt. Bieži mēs uzvedamies kā žēlastību kontrolieri, nevis to veicinātāji. Tomēr Baznīca nav muiža, tā ir Tēva nams, kur ir vieta visiem, katram ar savu dzīves nastu.”

Pandēmijas laiks var kļūt bīstams ne tikai ar vīrusu, bet arī ar ērtuma sajūtu, ko rada svētdiena mājās. Atliek izlaist pāris dievkalpojumu, un cilvēks mēdz palikt pavisam kūtrs. Kas būs tas, kas mūs aicinās pēc pandēmijas aktīvi atgriezties baznīcā? Protams, Jēzus! Neapšaubāmi – Viņš, bet tiem jābūt arī draudzes locekļiem, kuri viens otru *pastutē* grūtā brīdī un rada Damaskas ceļu vieglāk ejamu. Tas būs draudzes priesteris ar savu sirds atvērtību, taču vissvarīgākais – tam jābūt pašam cilvēkam, kurš pārdomā baznīcas apmeklējuma pamatus. Kāpēc eju šo ceļu? Kurp mani ved mana Damaska? Un kāpēc nereti šajā ceļā kļūstu neredzīgs, jo manu skatu aizmiglo

gluži citas lietas: attālums līdz baznīcai, vīraka smarža, laju šķībais dziedājums, kaimiņienes pārāk atklātā kleita vai priestera sprediķis, kas šoreiz mani neuzrunā. Kāpēc šīs lietas var aizsegt ticīgā skatu un likt aizmirst, ka baznīcas apmeklēšana svētdienā ir obligāts pienākums, kaut vienlaikus – brīva izvēle, Dieva satikšanas iespēja? Jāsaprot, ka ticīgiem nav pasargāti no lielākiem vai mazākiem ticības redzes zaudēšanas

gadījumiem, taču ikviena ceļā vienmēr blakus esošs ir Jēzus Kristus! Ne visi, kuri atstāj baznīcu, ir zaudējuši ticību, tāpat ne visi Svētajā Misē klātesošie ar visu sirdi tajā patiesi ir klāt. Būsim redzīgi un palīdzēsim ceļā, kurā paši vai mūsu draudzes locekļi esam iestrēguši, jo itin nevienu ceļā uz Damasku Dievs nav vēlējies atstāt bez ticības redzes.

Diāna Lozko

INTERNETA RADIO „LABAIS PELIKĀNS”

Vēlos pateikties Dievam par iedvesmu izveidot draudzes interneta radio „Labais Pelikāns”. Izvēloties nosaukumu, ņēmu vērā, ka Gulbenes draudze atrodas pilsētā, kuras vārds saistās ar putniem, un draudzes baznīca veltīta Vissvētākajam Sakramentam. Līdz ar to radio titulu ņēmu no euharistiskās dziesmas „Pielūdz es Tevi”.

Pateicoties interneta saitēm, Adventa laikā ik vakaru veidojām Rožukroņa lūgšanas kopienas kopienas. Bijām apmēram 11 cilvēki.

Kodols – no draudzes, bet pievienojās arī ciemiņi, kas izveidoja pat tūkstošiem kilometru tālu no Latvijas (Šveicē, Polijā). Īstenotais, pirmkārt, deva iespēju pildīt vienkāršu, bet cilvēkiem būtisku vajadzību (sevišķi stingro ierobežojumu laikā) – satikties ar otru personu. Otrkārt, kopīgajai lūgšanai varējām katrs piedāvāt savus nodomus un saskaņā ar tiem lūgties.

Pateicoties aprikojumam, pirms un pēc lūgšanām klausījāmie slavēšanas dziesmas (tās skan arī Bībeles stundas kontekstā ik otrdienu).

Dator tehnika sniedza iespēju ekrānā parādīt bildi, kas attēlo konkrēto Rožukroņa noslēpumu, lai tādā veidā palīdzētu to labāk apcerēt.

Liels prieks, ka pie izveidotās sistēmas izdevās pieslēgt telefonu un persona no Ligo aprūpes centra varēja lūgties kopā ar mums caur telefona savienojumu.

Vēl vairāk! Pie sistēmas izdevās pieslēgt ģitāru un ar dziesmām slavēt Dievu. Šī iespēja joprojām tiek izmantota, it sevišķi trešdienās, kad

neklātienē satiekas draudzes „Adoremus Deum” lūgšanu grupa.

No 17. decembra, kad Baznīca pirms Kristus Dzimšanas svētkiem lūdzas ar novennu, tie, kuri vēlējās, varēja to dziedāt līdzī.

Kopīgā iniciatīva palīdzēja intensīvāk piedzīvot Adventa laiku pirms Kristus Dzimšanas svētkiem. Ir cerība, ka līdzīgi varēsim lūgties Lielajā Gavēnī, kas šogad ar Pelnu dienu iesāksies 17. februārī.

Paldies visiem, kas gribējāt lūgties un kaut attālinātā veidā izjust kristiešu kopienā!

Priesteris Pāvils Kamola

TIEŠSAISTES KATEHĒZES MADONAS DRAUDZĒ

Jaunajā gadā Madonas draudzes prāvests priesteris Māris Ozoliņš ik ceturtdien turpina vadīt katehēzes.

Vienā no 2020. gada katehēzēm priesteris runāja par garīgo kūtrumu jeb akcēdiju. Viņš uzsvēra, ka garīgais slinkums nav slinkums kaut ko nedarīt, tā ir vēlēšanās darīt tikai to, ko cilvēks pats grib, nevis to, kas der citiem un Dievam. Tātad slinks ir tas, kas nedara vajadzīgo. Līdz ar to tiek noraidīts dievišķais labums, kas cilvēku spēj šķirt no Dieva milētības. Jēzus par tādiem saka – mīlestība izdzīvis.

Jāņem vērā, ka garīgais slinkums māc noslēpties, cilvēks pie sevis to var pat nepamanīt un neizsūdzēt. Tomēr ikviena ricība, ko veicam, nav neitrāla. Ar katru darbu vai nu tuvojāmies Dieva valstībai, vai attālināmies. Būtu vērts iemācīties šķīstīt savas motivācijas un darbus darīt Dieva mīlestības dēļ.

Kā izpaužas garīgais kūtrums? Akcēdijas pamatā ir pretīgums pret garīgām lietām – lūgšanu, Sv. Mises apmeklēšanu. Cilvēks nevar palūgties, nevar veikt tuvāk mīlestības darbus. Slinkums līdz ar to ir tikai viena no izpausmēm. Akcēdija izsauc dvēseles skumjas, vienlaikus bailes un tukšumu. Mūsdienu sabiedrība no akcēdijas faktiski ir ievainota.

Zīmīgi, ka vārda "akcēdija" pamatā ir vārds "inde". Akcēdija paralizē attiecības ar Dievu, cilvēks zaudē garīgo garšu un prieku. Tas notiek pamazām, izdarot vienu grēku pēc otra.

Baznīcas tēvi to sauc par pusdienas vai dienas vidus dēmonu, kas atnāk dzīves vidū, saistās ar četrdesmitgadnieku krīzi, tumšo nakti. Tomēr akcēdiju ar pusmūža krīzi vai depresiju jaukt nevajadzētu. Akcēdijas pamats ir brīvi izdarītais, paša izvēle. Depresija attiecas uz psiholoģiskiem stāvokļiem.

Durvis uz akcēdiju paver pašpaļāvība, askēzes zaudēšana, bezrūpība. Līdz ar to ikviens aicināts praktizēt modrību, mīlestību un tuvību ar Dievu, izmeklēt sirdsapziņu.

Nereti akcēdijas rezultātā cilvēks meklē kompensāciju – kļūst hiperaktīvs, kaut sašutis par dzīvi, naidīgs, neapmierināts, nospiests, rūgtuma pārpilns. Dieva lietas vairs interesi neraisa, tiek zaudēta cerība, apziņa, ka atrodies uz pareizā ceļa, iznīcināta pārdabiskā saikne ar Dievu. Rezultātā cilvēks nespēj sevi dāvēt, kalpot. Tiek mainīta kopiena, garīgā vadība, bet problēma nav ārēja. Garīgie tēvi dod padomu: ja ir vētra, paliec uz vietas, nekustini strauji stūri. Paliec uz vietas un praktizē tikumus.

Viens no akcēdijas augļiem ir nespēja pieņemt lēmumus. Viena no pazīmēm – pacietības trūkums. Tomēr pienākums šai kontekstā ir kā sakraments, ar vienu nosacījumu – ja dari to mīlestības dēļ. Reliģiskas darbības, veiktas bez mīlestības, saikni ar Dievu neatjauno. Īpaši maziem bērniem var rasties pat pretīgums, tāpēc svarīga ir mērenība, labs samērs.

Kādas ir zāles? Lai uzvarētu netikumu, jāstrādā pie tikuma. Vīspirms vērts atjaunot Dieva bērna identitāti. Atmodināt garīgās slāpes pēc Dieva skatīšanas. Iet uz grēksūdzi, pieņemt Svēto Komūniju. Censties dzīvot šajā mirklī, katru darbu darīt kā vienīgo. Praktizēt lūgšanu, jo tā ir dvēseles elpa. Svarīga ir uzticība, ne tik daudz dedzība. Uzticība mazās lietās, ko paveic un par ko zina tikai Dievs un pats cilvēks.

Ar akcēdiju jācinās kā Jēzum Ģetsemanes dārzā – līdz asinīm, pieņemot lēmumu un paliekot uzticīgam Dievam.

Inese Elsiņa

VISLABĀKAIS DIEVAM NO MANIS!

Pirms Kunga prezentācijas svētkiem Madonas draudzes svētdienas skolas bērniem jautājām, ko bērni paši gribētu kā dāvanu pieņemt Dievam.

Ernests Rijnieks: – Ja es varētu Dievam ko iedot, tad tā būtu iespēja pagriezt laiku atpakaļ un mainīt kādu mirkli, teiksim, kādu katastrofu. Un vēl es sniegtu Dievam muzikālu priekšnesumu, lai parādītu, ka izmantoju Viņa doto talantu.

Edwards Bruzguls: – Vislabākā dāvana Jēzum būtu mana tīrā sirds, labie darbi, uzvedība, kā arī lūgšanas.

Ieva Kaļva: – Nezinu, ko es varētu Dievam uzdāvināt, bet zinu, ka ļoti gribētu Viņu redzēt. Vēlos, lai visi cilvēki tic Dievam, lai nebūtu ļaunuma, slimību un epidēmijas.

Agnese Briņķe: – Man šķiet, ka Dievs kā dāvanu vēlētos paklausīgus bērnus. Bet ne tikai bērnus, arī pieaugušos.

Pēteris Zariņš: – Mana dāvana Dievam ir mīlestība uz Viņu, ģimeni, valsti, pilsētu, pasauli, aprīnojot un sakot labus vārdus.

Keita Nikola Silova: – Manuprāt, Dievam vislabākā dāvana būtu ticīga tauta.

Tabita Kušnere: – Dievam kā dāvana patiktu – mīlestība, draudzība un lūgšana.

Viktorija Broka: – Es Dievam kā dāvanu pasniegtu eņģeli.

Agnese Bartuševice: – Domāju, ka Dievam uzdāvinātu ticīgu un mīlošu pasauli un

vēl dzintara krellītes.

Lizete Liepiņa: – Es Dievam uzspēlētu uz ukuleles un nodziedātu kādu slavas dziesmu.

Arī Gulbenes draudzes bērni centās atbildēt uz jautājumu, ko viņi nestu kā dāvanu Dievam no sevis. Ar dāvanu parasti cenšamies pārsteigt un iepriecināt. Kas tad būtu visskaistākais Radītājam šobrīd no bērna sirds?

Sanija: – Es nestu ziedus, iedegtu sveces un noskaitītu lūgšanu.

Alberts un Beatrise: – Mēs dāvātu apņemšanos būt paklausīgiem, draudzīgiem, labiem, izpalīdzīgiem. Ar mieru būtu dāvēt paši sevi.

Vanasa: – Es atnestu zīmējumu ar putniņiem ziemā, Latvijas karogu un eņģeļus. Ar vijoli nospēlētu „Klusa nakts, svēta nakts”, uzveltu sniegavīru. Lūgtu par savu ģimeni.

Sabine, Reinis un Lote: – Dievam mēs dāvinātu savus zīmējumus, centību labāk apgūt mācības, rosinātu ģimeni doties uz baznīcu, bet ja to nevar – skaitītu Rožukroni mājās. Lūgtu par veselību visiem.

Gatis: – Es dāvinu Dievam savu kalpošanu.

Agrita: – Es dāvinu savu pateicību un sajūsmu par sniegoto ziemu.

Bernadete: – Dievam dotu mīlestību, draudzību, paklausību. Un pie ģimenes altāra pieliktu savus zīmējumus.

ATCERĒSIMIES AKVĪNAS TOMU!

28. janvārī katoļu Baznīca svin svētā Akvīnas Toma piemiņas dienu. Svētais Akvīnas Toms ir izvēlēts par vienu no Rīgas Garīgā semināra aizbildņiem. Akvīnietis, redzot visā radībā sakārtotību, pamanīja, ka mums visiem ir trīs dabiskas pamatdāvanas: skaists

tums, veselība un veiklība. Mūsdienu domāšanai tas grūti uztverams, bet patiešām katrs no mums ir skaists, vesels un veikls, bet katrs savādāk. Neskatoties uz atšķirībām, mēs visi varam augt Dieva žēlastībā un tikumos. Atcerēsimies, ka Dievs taču skatās mūsu sirdī!

IGNĀCISKĀS REKOLEKCIJAS IKDIENĀ

„**Palieciet manā milestībā!**” (J 15,9)

Uzsākot rekolekcijas, nenojautu, cik tā bija liela Dieva žēlastība, atbalsts un palīdzība, kas veda mani cauri pandēmijas laikam. Tā bija mana iespēja palikt Viņa milestībā! Latīņu valodas izcelsmes vārds „rekolekcijas” nozīmē „savākt kopā no jauna”. Tas, ko gribēju savākt, bija attiecības ar Dievu un līdzcilvēkiem. Uzticējos arī nojautai, ka tas ir kas ļoti, ļoti vērtīgs!

Ignāciskās rekolekcijas jeb Vingrinājumi ilgst 32 nedēļas. Tiem ir savs dabiskais ritms. Ignācijs tos iedala četros posmos, kas nav kalendāra nedēļas, bet fāzes vai iekšējas kustības, kas notiek cilvēkā, kurš lūgšanā iet cauri Vingrinājumiem.

Pirms uzsāku ceļojumu, bija jāsagatavojas. Pirmajās dienās iepazinās ar Ignācija no Lojolas dzīvi un Vingrinājumu formu, nosacījumiem. Jau sākumā tiku brīdināta, ka tas prasis nozīmīgu laiku un enerģijas ieguldījumu, ka priekšnoteikums ir pieradums lūgties un spēja nepiespiesti runāt par savu iekšējo dzīvi ar garīgo vadītāju. Ignācijs dod norādes, kā to labāk paveikt: apņemties katru dienu pavadīt 30–45 minūtes personiskā un klusā lūgšanā; atrast sev pastāvīgu lūgšanu telpu un laiku; ieviest pierakstu kladi, kurā piefiksēt piedzīvoto; iztēloties, ka Dievs lūkojas uz mani, apzināties Viņa klātbūtni – visu uzmanību, laiku un spēku veltīt Dievam; jau iesākumā atgādināt, ka nevis domāju vai spriežu par Dievu, bet reāli sastopu Viņu.

Katru nedēļu garīgā vadītāja man e-

pastā atsūtīja „Lūgšanas lapas”, kurās bija iekļautas apceres par nedēļas noteikto tēmu (piemēram, „Tuvība Dievam lūgšanā” ar apceri „...Mūsu izaicinājums ir pilnīgāk apzināties šīs vienmēr klātesošās attiecības – kas nemaz nav viegli pasaulē, kur viss mudina to aizmirst”). Dažkārt pie apcerēm bija iedvesmojoša garīgā dzeja, ko iepriekš nebiju lasījis vai norāde uz kādu literatūras avotu. Apcerēm sekoja Nedēļas lūgšana (piemēram, „Es lūdzu žēlastību lūgšanā padziļināt tuvību ar Dievu un vairāk pajauties uz Dievu”) un katras dienas lūgšana ar Svēto Rakstu lasījumiem.

Rekolekcijas uzsāku ar lielu prieku un apņemšanos. Garīgā vadība ieteica lūgties 30 minūtes dienā, bet vēlāk jau dabiski lūdzos 40 minūtes. Kā daudz-

bērnu ģimenes mammai grūtāk bija atrast pastāvīgu laiku un telpu. Tikai 16. nedēļā atradu diennakts laiku, kurā lūgties – sekoju Jēzum Viņa aizņemtajā dienā – „Un rīta agrumā, kad vēl bija tumšs, viņš izgāja laukā un, nogājis kādā vientuļā vietā, lūdza Dievu” (Mk 1,35). Līdz ar šo mazo ciņu pārkaroto dienas režīmu, lai no rītiem varētu možu garu klusumā lūgties.

Pirmās Vingrinājuma nedēļas pagāja kā jaunam kristietim – Dievs īpaši samīļoja un iepriecināja, rādot savu godību un cilvēka cieņu („Kas ir cilvēks, ka tu atceries to, un cilvēkbērns, ka tu to glabā? Tu to noliec tik drusku zem dieviem, ar godu un slavu tu to kronē.” Ps 8,5-6). Sākumā caur lūgšanām īpaši pārdomāju Dieva beznosacījuma mi-

Ignācijs no Lojolas, sena gravira

lestību uz sevi, kas ar pasaulīgu domāšanas veidu (cilvēka vērtību nosaka viņa lietderīgums) ir neaptverama dāvana. Dievs iedrošināja tuvoties Viņam, nevērtējot un mīlot sevi. Pierakstu klādē ieskatoties, lasu: „Klausies Dievā, kas pabaro dvēseli! Skaidrs, ka Jēzus grib būt mans draugs. Iesakņojies un nostiprinies milestībā! Palidzi, Dievs, pieaugt iekšējā brīvībā un skaidrāk apzināties savas plaisas! Neatkāpies ne soli no tā, ko esam sasnieguši! Es varu būt

ļoti atklāta sarunā ar Jēzu! Slavēt, godāt un kalpot – ko tas īsti man nozīmē?”

Jau pirmajās lūgšanu nedēļās izdevās atklāt spēku, kas ceļ, iedvesmo un atklāj. Tas deva prieku skaidrāk ieraudzīt sevi – gan lielā milestībā paskatīties uz savām plaisām, gan pazemībā – uz stiprajām pusēm. Ar šādu iekšēju prieku iegāju pandēmijas laikā.

(Turpinājums sekos)

Santa Jaujeniece

DRAUDZE PATEICAS PAR ATBALSTU

Alūksnes Svētā Bonifācija Romas katoļu baznīcas prāvests priesteris Ingars Stepkāns pēc Ziemassvētku vigīlijas Svētās Mises konstatēja, ka baznīcas apkures katlā izveidojies caurums, un Ziemassvētki baznīcā aizritējuši bez siltuma. Pieaicinātie

metinātāji novērtēja, ka katls jāmaina, tas nav labojams. Sakarā ar to, ka jauna apkures katla iegāde, kā arī uzstādīšana izmaksātu ap 10 tūkstošiem eiro, draudzes prāvests vērsās pēc palīdzības pie sabiedrības un aicināja cilvēkus ziedot šim mērķim. “Draudze bija patīkami pārsteigta, ka pāris dienās mums izdevās iegūt vajadzīgos līdzekļus un iegādāties apkures katlu, kas tiek vests no Polijas. Latvijā tik lielas jaudas apkures katls, kāds būtu nepieciešams mūsu 700 kvadrātmetru lielajai baznīcai, nebija pieejams. Esam ļoti pateicīgi ikvienam ziedotājam, kā arī cilvēkiem, kuri lūdzās šajā nodomā vai arī vienkārši atbalstīja ar kādu labu vārdu. Esam pateicīgi par tik lielu atsaucību un sirsnību,” teic priesteris Ingars. Viņš stāsta, ka jau pērnā gada vasarā Alūksnes Svētā Bonifācija Romas katoļu baznīca uzsāka vākt ziedojumus uzrunāt līdzcilvēkus baznīcas interjera

atjaunošanai. “Šogad baznīcai apritēs 20 gadi un vēlamies atjaunot tās interjeru. Vasarā ziedojumos tika sniegti aptuveni 1000 eiro un pēc apkures katla salūšanas nolēmām šo naudu novirzīt jauna apkures katla iegādei. Taču ziedotāji bija tik atsaucīgi, ka baznīcas interjera atjaunošanai ziedoto naudu varējām atstāt tam paredzētajam mērķim,” pauž prāvests un novēl ikvienam jaunajā gadā izjust palāvību uz Dievu. “Iepriekšējais gads mums rāda, ka katrs jaunais gads nes jaunus izaicinājumus un jaunus pārbaudījumus. Mēs nevaram sevi pasargāt no grūtībām, nelaimēm un pārbaudījumiem, tāpēc, pirmkārt, novēlu stipru palāvību uz Dieva žēlastību, jo nekas nenotiek bez Dieva ziņas. Otrkārt, novēlu nezaudēt drosmi grūtību brīžos, bet spēt katru izaicinājumu uzvarēt palāvībā uz Dievu,” uzsver priesteris.

Ikviena, kurš vēlas finansiāli palīdzēt Alūksnes Svētā Bonifācija Romas katoļu baznīcai, var to darīt, ziedojumus adresējot Alūksnes Romas Katoļu draudzei, reģistrācijas numurs: 90001027995, banka: AS SEB KODS: UNLALV2X, konta numurs: LV51UNLA0050000623546

Diāna Lozko

LŪGŠANU NEDĒĻA PAR KRISTIEŠU VIENOTĪBU

Lai labāk istenotu Baznīcas aicinājumu lūgties un darboties kristiešu vienotības jomā, esam aicināti ar Svēto Rakstu, pārdomu un lūgšanas palīdzību dzīvot līdzīgi gadskārtējai kristiešu Lūgšanu nedēļai, kura notiek no 18. līdz 25. janvārim. Kā moto šai nedēļai ir Jēzus aicinājums no svētā Jāņa evaņģēlija: *“Palieciet manā mīlestībā, un jūs nesīsiet daudz augļu.”* (Jņ 15,8-9) Tēmu piedāvā Šveices sieviešu klostera Granšānas kopienas māsa, aicinot būt harmonijā ar sevi, Dievu un savu tuvāko.

Vienotība ir Svētā Gara darbības rezultāts un Dieva dāvana. Vienota lūgšanu nedēļa – lieliska iespēja vienoties ar lūgšanu,

aizlūgumiem, pārdomām, slavēšanu kopā ar citu konfesiju kristiešiem, brāļiem un māsām Kristū. Kopā iet ekumenisma ceļu.

Cenšoties pildīt Jēzus teikto: *“Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Manī un Es Tevi, lai arī viņi ir Mūsos, lai pasaulē ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis”* (Jņ 17,21), Gulbenes un Madonas katoļu draudzes šo nedēļu izdzīvo kopā ar kristiešiem no citām konfesijām, izmantojot mūsdienu tehnoloģijas. Kā pamatu katras dienas Dieva Vārda lasījumiem izmanto piedāvāto tēmu, to papildinot ar psalmiem, slavēšanu, dalīšanos un aizlūgumiem.

Palmira Gailite

UZDEVUMS VISIEM. PĀVILA ATGRIEŠANĀS

Notikums ar apustuļi Pāvilu ir viens no spilgtākajiem piemēriem, kā cilvēks atgriežas no grēkiem un nāk pie Jēzus Kristus.

Sauls, vēlāk saukts Pāvils, bija jauns, gudrs, izglītots jūds no Tarsas pilsētas, īstens farizejs. Sauls bija piedalījies Stefana sodīšanā ar nāvi un bija pārliecināts, ka vēsts par Jēzu ir viltus mācība. Tāpēc visiem spēkiem pūlējās iztirīt no tās Jeruzālemi. Bet Dievs viņam bija paredzējis citu uzdevumu: *“.. jo viņš Man ir izredzēts ierocis nest Manu Vārdu tautu, ķēniņu un Israeāla bērnu priekšā.”* (Apd 9,15b)

Uzdevumā papildini tekstu ar vārdiem no Vārdu bankas! Par pareizību vari pārliecināties, lasot Apustuļu darbu 7. un 9. nodaļu. Lasi un notici, ka mēs katrs esam svarīgi Dievam!

levieto vārdus!

Tie nomētāja akmeņiem ... , kas sauca un sacīja: “Kungs Jēzu, pieņem manu garu.” Un liecinieki savas drēbes nolika

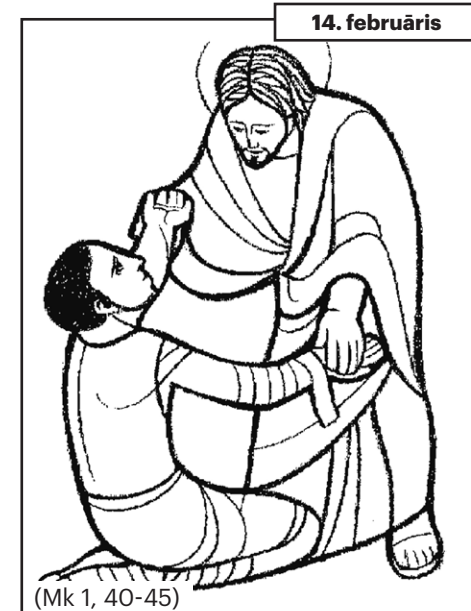
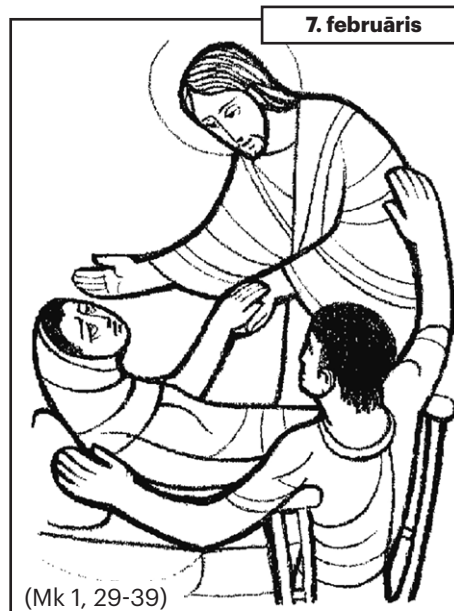
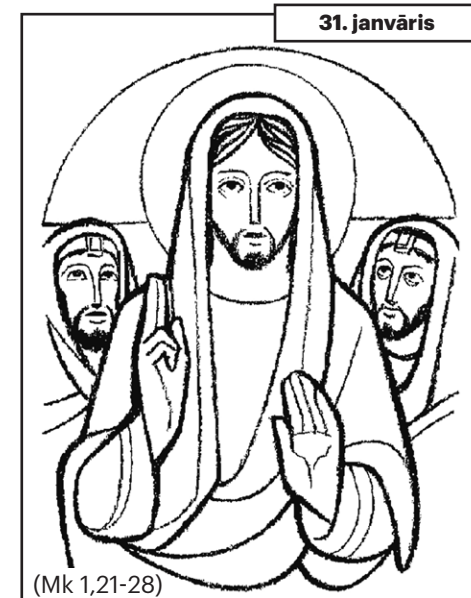
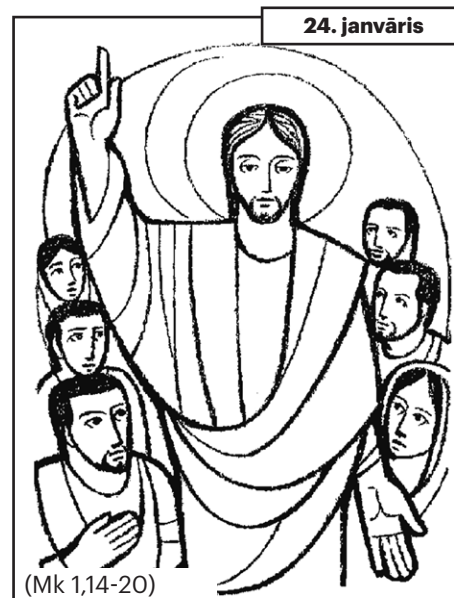
pie kāda jaunekļa kājām, kura vārds bija Bet, viņam ejot, notika, ka tuvojoties ... , piepeši viņu apspīdēja gaisma no debesīm. Viņš jautāja: “Kas Tu esi, ... ?” Bet Viņš atbildēja: “Es esmu ... , ko tu vajā.” Damaskā bija kāds mācekļis, vārdā “Brāli Saul, Kungs Jēzus, kas tev parādījies ceļā, pa kuru tu nāci, mani sūtījis, lai tu atkal kļūtu ... un pilns Tūdaļ no viņa acīm nokrita kā zvīņas, viņš atkal redzēja un uzcēlies tika Bet Sauls arvien vairāk iedegās un savilņoja ļaudis Damaskā, pierādīdams, ka ... ir Bet ... ņēma viņu savā aizsardzībā un veda pie apustuļiem un tiem stāstīja, kā viņš ceļā redzēja To Kungu un ka Tas ar viņu runājis, un kā viņš Damaskā atklāti sludinājis

Vārdu banka

Ananija, Barnaba, redzīgs, Jēzus Vārdā, kristīts, Jēzus, Damaskai, Jēzus (ir) Kristus, Sauls, Kungs, Svētā Gara, Stefanu.

Palmira Gailite

Svētdienas Evaņģēlijs

LŪGŠANA PAR KRISTIEŠU VIENOTĪBU

Kungs Jēzu Kristu, savu Pēdējo Vakariņu laikā Tu lūdzies par mums debesu Tēvam, lai visi varētu kļūt kā viens, sūti savu Svēto Garu pār tiem, kas nes Tavu Vārdu un cenšas Tev kalpot.

Stiprini mūsu ticību Tev un palīdzi mums būt pazemīgiem un citam citu milēt.

Dari, lai mēs, kas esam atdzi-
muši vienā kristībā, varētu būt
vienoti arī ticībā un lai mums
būtu viens Gars. Āmen.

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš
(t. 29191335)

Konts: LV19UNLA0095132107450

Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns
(t. 29479873)

Konts: LV51UNLA0050000623546

Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola
(t. 27464820)

Konts: LV49PARX0012759900001

Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Elvis Rudovičs
(t. 29559299)

Lubānas Svētās Ģimenes draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš
(t. 29191335)

Cesvaines

Vissv. Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš
(t. 29191335)

Konts: LV44HABA0551033034903

Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Arnis Mazļevskis
(t. 29397048)

Pļaviņu

Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Elvis Rudovičs
(t. 29559299)

Konts: LV83HABA0551036163033

Mājaslapa: www.plavinudraudze.lv

Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai un komunālo rēķinu segšanai. Ziedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri;
Inese Elsiņa, Mārīte Kampāne, Dāvis Ozoliņš,
Diāna Lozko, Palmira Gailīte.
Uz vāka – Agneses Liepiņas zīmējums.

Lappušu nosaukumos — citāti no lūgšanu nedēļas par kristiešu vienotību.

Makets: Aina Pīdika. Iespiests: SIA „Erante”.

Vēlamais ziedojums par izdevumu, sākot no 0,40 EUR.

Ikdienā noderīgas saites:

„Radio Marija”; katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”.